

— Пенчо! Пенчо! — завика той. — Къде се е дянал? Да питаме него какво прави?... Когато малките леят куршуми, той трябва пжк топове да лез... Чапкжни с чапкжни!...

— Няма го, — обади се жена му, — отиде на К.

— За какжв дявол отиде на К.?

— Може би до табака, да му занесе стоте лири.

— До Тосун-бея той утре трябваше да иде, маскарата!... Как тжй тржгва без да се обади!...

И чорбаджи Юрдан се запжти кжм писалището. Той го отвори бжрзо и разтжршува из чекмеджето му измежду тефтерите и книжата. Но група*) не намери. Вместо него, измжкна из под хартиите един великолепен револвер — левуше.

— Отде е тоя пищов? Чий е тоя пищов? Кой бжрка в масата ми? Аз тжрся груп — намирам револвер?

— Че кой тука бжрка, освен тебе и Пенчо? — обясни жена му.

— Ах, тоя магарски син! Ах, тоя вагабонтин! Няма да стане човек!... Ето го и той царски противник! Ето го бунтовник... Не ще дума, той е турил малките соплковци да леят куршуми... Сичките на работа вече! Сичките си плетат вжжето!... Та какжв е тоя маскаралжк, джанам! И котките ми варжнджа ще станат бунтовници, ако тжй отива...

Ив. Вазов

Д ж б

В голо поле джб растял високо,
 Сам полето веселил широко.
 Пойни птички в шумата му пjali,
 В пек стада под сянка му лежали.

Застарял той. Много рани носи
 От стихий, топори по тело си,
 Много клони сухи застжрчели,
 Мощни гжрди черви му проели.

Застарял. Но дойде пролет мила,
 В джб се буди нова младост, сила:
 Разшуми се, с песни загжрмява,
 Пусто поле пак развеселява.

1900 г.

Ив. Вазов

*) Груп — вжзел жжлтици.